

anden Side, nemlig at det, der her handlede om, slet ikke skulde præjudicere Lønningslovenes Revision, at det kun var et Dyrctidsstillæg for et enkelt Aar, det var Tale om. Jeg kan naturligvis kun her udtrykke mit Ønske om, at denne Forudsigelse maa holde Stik; der er Ingen, jeg kan rette mit Gaab til; thi jeg veed ligesaa lidt som andre ærede Herrer, hvem den nye Regjering maatte blive; men det er kun dette Ønske, som jeg nu tror at kunne holde fast ved, at den nuværende Regjering vil finde Efterfølgere, som ville være istand til at fastholde dette.

Conseilspræsidenten (Jonnesbech):

Den ærede Talers Ytringer overfor Regjeringen foranlediger mig til at bede om Ordet for nogle korte Bemærkninger. Jeg kan ligesaa lidt som han være uberygt af den Omstændighed, at de Forudsætninger, hvorunder jeg eller Regjeringen foreslog Thinget at vedtage det noksom bekendte Lønningslovsforslag, ere bristede saavel for mig som for dette Thing; men jeg tror at skyldes Sandheden at sige, at Grunden til, at disse Foranstaltninger ere svigtede, ligesaa lidt var Regjeringen som dette Thing. Da jeg foreslog Dem denne Lønningsparagraf, var det min Overbevisning, at der ikke var Noget til Hinder for at føre den igennem, og jeg skal tillade mig at sige de Herrer, hvad De maatte ikke vide, men som jeg dog finder Anledning til at udtale nu, at medens man fra anden Side har bebrejdet os, at vi søgte en mulig Overenskomst i Folkethinget, forinden Finantsloven var bragt herind, saa var dette netop et af de Punkter, som det havde viist sig, at der neppe vilde blive nogen Banfflighed ved at faae gennemført hos dem, som staar paa den anden Side, og jeg tror ikke, man let kunde forudsæ, at dette Spørgsmaal skulde kunne have den Virkning, som det viste sig at have, at en stor Del Medlemmer af det andet Thing fuldkomment changerede Standpunkt. Forøvrigt vil jeg til det ærede Medlems Ytringer, som synes at ville lægge Skylden paa Regjeringen, sige, at Regjeringen var undskyldt i, at man tog Forslaget af egen Drift ved Sagens sidste Behandling. Det er i det Hele min Overbevisning, at man har drevet dette Lønningsspørgsmaal op til en Høide, som det efter min Formening slet ikke fortjente (Hør!), men deri maa jeg bede mig fritaget for at have haft nogen væsentlig Skyld. Naar det ærede Medlem fremdeles med Hensyn til Regjeringens seneste Skrivelse udtalte, at Regjeringen havde forladt Dem, at de havde mistet Deres Allierede, og at den i Udtryk, som man ikke kunde fravige, opfordrede til at komme til Enighed, da vil jeg sige, at det er saalangt fra, at Regjeringen har vigtet Landstthinget, at den ikke let kunde vise dette nogen større Tillid end ved at overlade Afgjørelsen til Dem, idet man har udtalt, at forsaavidt Landstthinget ikke maatte gaa ind paa den Overenskomst, som blev fore-

slaaet det i Fællesudvalget, stod Regjeringen fremdeles rede til at optage Kampen. Som Sagen nu har udviklet sig og efter den Stilling, som Regjeringen har indtaget ligeoverfor dette Thing, kan jeg ikke falde paa nu paa Regjeringens Vegne at ville reise nogensomhelst Indvending imod, at Thinget følger sit Udvalg; men jeg skal dertil blot sige, at i saa tilfælde anser jeg mig for forpligtet til og derfor ogsaa villig til at kontrafinere den Finantslov, som der maatte komme ud deraf, og det saameget mere, som jeg jo maa erkjende, at denne, affet fra disse Principspørgsmaal, indeholder Bevillinger, der ere tilstrækkelige for enhverformelt Regjering til at kunne fortsætte Statshusholdningen.

M. Rasmussen: Jeg føler ogsaa Trang til at sige et Par Ord, før denne Sag endes, og jeg kan ikke Andet end takke mine ærede Kolleger i Fællesudvalget for den Moderation, som de have viist, og for, at de ved deres Medvirkning have hjulpet til, at den Overenskomst er kommen tilveie, som nu foreligger. Det er jo anerkjendt af den ærede Ordfører, at de Paastande, jeg som Mindretal i dette Thing har hjulpet til at hævde, i og for sig have en hel Del Berettigelse; det er Noget, som jeg meget paaskjønner, saameget mere, naar vi forestille os Situationen forud; da Flertallet i dette Thing og Regjeringen stode Side om Side med hinanden som to uoffelige Magter, som ingen Anden havde Udsigt til at kunne beseire. Ihvorvel jeg nu ikke misbilliger, at Regjeringen i Tide — om det end var meget sent, saa dog tidsnok — kom til at tage en tilbagetrulsen Stilling og derved gjorde en Overenskomst i Fællesudvalget mulig, saa vil jeg dog tillade mig at sige, at naar Regjeringen nu atter lader høre fra sig og siger, at den er uden Skyld i Stillingen, har den ærede Regjering ved sin egen Holdning og ved sine egne Udtalelser baade i dette og det andet Thing fremkaldt Situationen, som den er. Det har fuldstændig bekræftet sig, at streng Herre-raader kun kort, og Regjeringen optraadte ikke som en sidsordnet Del af Statsmagten, men den optraadte med et Magtprog, som enhver fornuftig Regjering maatte kunne sige sig selv vilde være utaalelig i et Thing, som var valgt ved den almindelige Valgret; det maatte Regjeringen kunne sige sig selv, og det varede heller ikke længe, før Regjeringens trofaste Venner i Folkethinget ikke vare sene til at vise den, at de ikke vilde høre saa frimodige Udtalelser om provisoriske Finantslove. Det var det, der slog Regjeringen, det er efter min Overbevisning fuldstændig bevist, at, naar der er et stort Flertal i Folkethinget, er det den Magt, naar den gaar fornuftig frem, som har den virkelige Magt. Den har i dette Tilfælde viist, at den var stærk nok til at sætte Regjeringen tilside; den har i dette Tilfælde viist, at Landstthinget har maattet bøje sig. Det